

IN THE ROOM 242, YSTEROGRAFO, NICOSIA 2007

Μαρία

Μία Καθώς
πρέπει κυρία

Η Οικογένειά μου

Αλέξης και Δάφνη και Νατάσσα και Χριστόφορος

Επιλέγοντας μια από τις άπειρες ζωές που μπορούσα να έχω, από το πουθενά - μαζί με τους φίλους, τους γονείς και αδελφία, τους έρωτες, τον εαυτό μου - προστέθηκε ακόμη μια διάσταση στο πάζλ του εγώ μου. Μια μικρή ομάδα ανθρώπων που μεγαλώνει και αλλάζει άρχισε σιγά σιγά να ορίζει την ταυτότητα μου. Ανεξάρτητες υπάρξεις τρέφουν και τρέφονται με αγάπη, μετατρέποντας τη ματαιοδοξία μου σε αστεία και ασήμαντη. Η οικογένεια μου είναι τελικά η προέκταση μου και η επέκτασή μου. Τη νιώθω να προβάλλει, μαζί με τα άλλα, τον εαυτό μου. Συχνά παρατηρώ την προβολή να αλλάζει μέσα από την περιπέτεια της ζωής και μου φαίνεται ότι έχει παραπάνω νόημα από πριν. Όποια ζωή και να διάλεγα, την οικογένεια θα ήθελα να την έκτιζα. Να έκτιζα κάτι που θα έδινε και θα έβρισκα αγάπη και αναχή χωρίς όρους, κι' ως είχε όποια μορφή και σύσταση ήθελε.

Μαρινα

Μια φορά και ένα καιρό σε μια χώρα μικρή ζούσε μια κοπέλα που την έλεγαν Ζωή. Η Ζωή ένιωθε διαφορετική και δεν ήθελε να έρθει η ώρα του θανάτου της χωρίς να έχει νοιώσει την ελευθερία. Αποφάσισε λοιπόν να διαλέξει τη φυγή από το σπίτι της. Η οικογένειά της όμως την κράτησε μακριά από την περιπέτεια που η Ζωή ήθελε να έλθει επίσημα την χαρακτηρίσουν οι γείτονες σαν μια κοπέλα που δεν είναι καθίως πρέπει. Παρέμεινε τελικά εδώ, μπαίνοντας στην ρουτίνα της εργασίας, κερδίζοντας το προς το ζην. Η Ζωή λοιπόν δείχνει ανοχή σε όλα που της συνέβαιναν και σε μια στιγμή αποφασίζει να αναζητήσει αλκο ανεξάρτητος. Κακά τα ψέματα βέβαια, καλά περνούσε η Ζωή. Δεν έπρεπε να έχει παράπονα! Και εκεί που όλα κυλούσαν ομαλά, συναντά ένα νεαρό?με φτερά στην πλάτη με τόξο και βέλη και? νοιάζει τον έρωτα να την πλημμυρίσει και να της δώσει φτερά. Αυτό ήταν. Η Ζωή κλητάει τη μπαταδόνη κοινωνία και γυρίζει τον κόσμο με μόνο όπλο την Αγάπη! Και έζησε αυτή καλά και εμείς καλύτερα.

Αδωγαμ! Ζήσε σαν την Ζωή τη Ζηλευτή και πέτα μαζί μας!!

Παναγιώτης

Πεταγομαι από το κρεβάτι μου καθόν κακώς και κισαφέρνω να απαντήσω το τηλεφώνο (που χτυπούσε μονοδώς Ήταν η Ζωή). Δεν προλαβαίνω ούτε για να πω και αρχίζει να ωρυεται θριαμβευτικά/ήρωικά.

- Δεν πάω άλλο. Δεν είμαι εγώ για τέτοια. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ. Είμαστε διαφορετικοί, πολύ διαφορετικοί παιδί μου, το αποφάσισα, του το ανακοίνωσα. ΦΕΥΓΩ.
- Πως; Τι έφταιξε; Η οικογένεια, το σπίτι που ήθελες να φτιάξεις;
- Αναβάλλονται μέχρι νεότερας. Τώρα πάω για νέες περιπέτειες, νέους έρωτες, χωρίς αγάπες. Τέλος οι αγάπες. Θέλω κάθε μέρα και καινούργιο έρωτα? καινούργιο, καινούργιο.
- Μα;
- Μααα, Τι? Μα? Ματαιοδοξία. Είμαι ματαιοδοξη θέλω να πεις. Χεστηκα και για σένα και για την κοινωνία και για τον κόσμο και για τη γνώμη σας και για τον καθωστρετισμό σας. Μου φτάνει ο καθωστρετισμός και η ρουτίνα της ανιαρής δουλειάς που δεν αντισταω αλλά αναγκάζομαι να κάνω? Λαπόν, τι έχεις να πεις, έχω η δεν έχω δικαίω? Όχι πεις μου!;
- ΜΑΚΑΡΙ ΝΑ ΓΙΑΝΕΙΣ!

Ξένιος

Αγαπημένο μου Κ & Κ

Σας γράφω από κτίσιου. Μην με ρωτάτε από που, δεν υπάρχει κανείς γύρω εδώ για να ρωτήσω. Συγγνώμη με που γράφω από. Το είπα σύντομα. Πληρώσει όμως ο καρός μου αυτά τα λόγια να τελειώσουν. Καλό και καλό βέβαιος δωμάτιο χωρίς aircondition. Τόσο καλό που το βράδυ βλέπω εφιάλτες... καλό... σχεδόν καλό βράδυ!!

Χέρι είδα ένα όνειρο που με ταραξεί. Ήταν δυνατό. Γεμάτο έρωτα, χόδια αισθητικές μουσικής. Έπαιζε καλά τόσο προσπαθώ να κρατήσω τον έρωτα έξω από τη ζωή μου. Τώρα πιο έρωτα στον ύπνο μου. Έρχεται δικό. Ήταν μάλλον. Ο ύπνος είναι γουρουνί. Αφού το ακριβώς καλό, αποφάσισα να αποπειράω του τίτλου reborn virgin!

Οι υποχρεώσεις πολλές και το βόρος να εκπροσωπώ μια χώρα, εφάρακτο. Ας ακουστούν επίσημα κραυγές θρόνου από το 301! Το βλέπω στα μάτια των ενοίκων της πολυκατοικίας. Αυτό το βλέμμα της παραφροσύνης που με ακουώνει. Τώρα η φυγή άρτων. Το μόνο καλό με αυτή είναι ότι γεννά τη νοσταλγία. Ισως γιατί στο αίσθημα αυτό δεν αναγράφεται η επιστροφή. Ας είναι. Νοσταλγία τις στιγμές μας στη Βασιλειάδα, στο Αρσενικό, στη Λιδοβάνα, στο Σίδνεϊ. Μικρά δωμάτια γιγάντια αναμνήσεις που τώρα θα χωράσουν σε ένα όμοιο πιο μεγάλο, στο δωμάτιο 242, και αυτό με τη σειρά του κάπου αλλού.

Θα σας συναντήσω εκεί

ΥΓ: Παρακαλώ όπως η επίσημη φωτογράφιση γίνει σε πιο κοινό χώρο + χωρίς ούρα!

Λία

Ζωή είναι πορεία δύσκολη και ανηφορική γεμάτη όμως εμπειρίες που σε κάνουν να αισθάνεσαι ζωντανός και προς το τέλος της πορείας...σφός.

Ο Θάνατος μπορεί να φοβίζει γιατί μας χωρίζει από ό,τι αγαπούμε και η απώλεια είναι αφόρητη, αλλά στη θετική του όψη μπορεί να ιδωθεί σαν ύπνος που χαρίζει επίπλους την ηρεμία.

Έρωτας . Μόνο τότε ανεβαίνει η αδρεναλίνη και μόνο όταν υπάρχει αισθάνεσαι ότι αξίζει να ζεις. Η ύπαρξη του άλλου, του αντικείμενου που έρωτα σε γεμίζει αυτοπεποίθηση και σε ωθεί στη δημιουργία (όταν βέβαια ανταποκρίνεται στον έρωτα σου), στην αντίθετη περίπτωση μπορεί και να σε οδηγήσει στην απραξία.

Η αγάπη δεν έχει σχέση με τον έρωτα. Γεννιέται μέσα από τις κοινές εμπειρίες με τον άλλο, αλλά κυρίως είναι έμφυτη, είναι εσωτερική ανάγκη να προσφέρεις και ίσως να υπερβάνεις τον εαυτό σου.

Καθωστρεπισμός, Μικροσκοπική συμπεριφορά ανασφαλών ανθρώπων σε μικρές κοινωνίες για να γίνονται αρεστοί στο σύνολο.

Εργασία = λεφτά αλλά και αισθάνεσαι ότι τέλος πάντων κάτι κάνεις σε αυτή τη ζωή σαν άτομο.

Ελευθερία είναι να συμπεριφέρομαι χωρίς περιορισμούς νοητικούς, ψυχολογικούς ή καθαρά πραγματικούς. Περιορίζεται επίσης από τον σεβασμό στην ελευθερία του άλλου.

Σπίτι = καταφύγιο, προστασία από την ανθρώπινη ζούγκλα.

Περπέτεια = ανάγκη για κάτι νέο που σε παίρνει πάρα κάτω σαν άτομο. Αναγκαία κυρίως μετά από μεγάλη περίοδο ρουτίνας που σε πεθαίνει, γιατί αισθάνεσαι ότι η ζωή σου είναι στάσιμη και άχρηστη. Η περπέτεια σαν αυτοσκοπός δεν είναι δημιουργική, γιατί είναι ανάγκη ατόμων με τάση φυγής από καταστάσεις που δεν έχουν τη δύναμη να αντιμετωπίσουν.

Φαίδρα

Να με αγαπάτε για
αυτό που πραγματικά
είμαι!